

Zločin u selima Općine Promina

Izveštaji s rasprave

10. rujan 2010. godine – čitanje optužnice, dokazni postupak

Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Suđenje prate: Martina Klekar-GOLJP, Nenad Marić-OSCE

Predsjednik Vijeća objavio je sastav vijeća na koji stranke nisu imale prigovor.

Čitanje optužnice i izjašnjavanje o krivnji

Nakon čitanja optužnice ŽDO Šibenik, okrivljenik je izjavio da se ne smatra krivim niti za jednu radnju stavljenju mu na teret.

Obranu će iznijeti na kraju dokaznog postupka.

Dokazni prijedlozi

Predsjednik Vijeća upozorio je nazočne kako svjedoci ispitani u prijašnjem postupku nisu pozvani jer u skladu sa zakonskom odredbom postoji mogućnost čitanja njihovih iskaza.

Državni odvjetnik bio je suglasan da se ti iskazi pročitaju.

Branitelj okrivljenika smatrao je nužnim neposredno ispitati nekoliko svjedoka, i to: Nevenku Bilandžija, Dinka Kevića, Mariju Bračić i Mariju Kević, s obrazloženjem da su to svjedoci koji imaju saznanja o činjenici da li je okrivljenik u inkriminiranom razdoblju bio pripadnik vojnih ili paravojnih snaga te u kojim su okolnostima viđali okrivljenika. Za ostale svjedoke ispitane na ranijoj glavnoj raspravi bio je suglasan da se njihovi iskazi pročitaju.

Rješenje Vijeća

Vijeće je odbilo dokazni prijedlog branitelja za neposrednim saslušanjem svjedoka te je riješilo da će se iskazi svjedoka pročitati.

Svjedočenje Anđe Čavlina

Okrivljenika je poznavala i prije rata. Misli da nije imao jedno oko. Živjela je s obitelji u kući u selu Marasovine.

Nakon okupacije u selo su dolazili pripadnici srpskih paravojnih postrojbi, a među njima i okrivljenik. Rekla je da je nosio potkapu, bio je naoružan poluautomatskom puškom.

Opisala je događaj pokušaja silovanja. Događaj se odvijao 1993. godine. Nalazila se sama u kući kada je naišao okrivljenik, prišao joj i obračavajući joj se riječima “mogli bi sada“ pokušao ju je prisiliti na spolni odnos. Ona se tome opirala te je, nakon što je uspjela osloboditi ruke, pobjegla. Sigurna je da bi ju uspio silovati da u prostoriju nije ušao njen svekar. Na glavnoj raspravi izjavila je da se, nakon što ju je okrivljenik pokušao napasti, uspjela otrgnuti pa je pobjegla iz kuće.

Smatra da je okrivljenik bio jedan od „najekstremnijih“ te je podržavao vojsku i politiku SAO Krajine.

Početakom 1993. godine sa svojom obitelji otišla je na slobodni dio teritorija RH.

Svjedočenje Slavka Nike Čavline

Rekao je da je okrivljenika poznao od ranije. Tijekom rata okrivljenik je često boravio u njegovoj kući u kojoj je živio zajedno sa suprugom, sinom, snahom i unukom.

Okrivljenik se po selu često kretao s poluautomatskom puškom s bajunetom. Prijetio svjedoku da će poslati policiju po njegovog sina da ga odvede u kninski zatvor. U istrazi je svjedok izjavio i da ga je okrivljenik nazivao ustašom.

Sjeća se događaja kad je njegova nevjesta Anđa izletjela iz kuće vičući i tražeći pomoć, nakon čega je okrivljenik izašao iz kuće. Nakon ovog događaja okrivljenik je dolazio u njihovu kuću. Nikada sa snahom nije razgovarao o tom događaju.

Na glavnoj raspravi svjedok je izjavio kako mu okrivljenik nije nikada prijetio i kako ga nikada nije nazivao ustašom. Ne zna kako je to ušlo u istrazi u zapisnik. Iako mu snaha nikada nije pričala, on pretpostavlja da ju je okrivljenik pokušao silovati.

Svjedočenje Branka Čavline

Rekao je kako je do rata s okrivljenikom bio u dobrim odnosima. Nakon okupacije ostao je u selu zbog bolesti majke. U kući su živjeli i svjedokovi otac, supruga i kćer.

Govorio je o događajima u kninskom zatvoru, gdje je bio tučen, no nije mu poznato tko ga je tukao. Od oca je doznao da je okrivljenik prijetio da će ga poslati u zatvor.

U svojoj kući vidio je okrivljenika svega nekoliko puta. Nije ga viđao da puca, no pucalo se pa pretpostavlja da je pucao upravo on.

Supruga Anđa pričala mu je o događaju (pokušaju silovanja) te smatra da bi ju okrivljenik sigurno silovao da nije naišao svjedokov otac Slavko. Supruga mu je o tome događaju pričala tek kada su došli na slobodni teritorij RH.

Okrivljenik je često govorio da je vojvoda, obraćao bi im se riječima: „Šta čekate, šta ne idete ća“.

Svjedočenje Ankice Zelić

Živjela je u Bobodolu sa suprugom Vladom, njegovim roditeljima i kćerkicom starom dva mjeseca.

U veljači 1992. godine okrivljenik je upao u njihovu kuću. Bio je maskiran vojničkom podkapom, a imao je i pušku. Uperio je pušku u njenog supruga i kćericu. obraćao im se riječima „da li je ovo Srbija ili Hrvatska“. Potom ga je jedan od naoružanih pripadnika srpskih paravojnih pristojbi, koji su također bili prisutni, istjerao iz kuće, no on se vratio u kuću ponovno vičući na njih i tražeći da izvrše zadatak zbog kojeg su došli.

Dragan Puhača se njenom svekru žalio da ga je optuženik u više navrata pokušavao ubiti.

Svjedočenje Maše Markić

Rekla je da dobro poznaje Rajka Jankovića. Njegova kći i njen sin išli su zajedno u školu. Njoj optuženik nije ništa ružno rekao niti učinio.

Svjedočenje Vlade Zelića

Poznao je optuženika i prije rata. Izjavio je da je 19. ili 20. rujna 1991. godine okupiran Oklaj. Jednom prilikom okrivljenik je došao u kuću u kojoj je živio sa obitelji. Od njega je tražio da idu zajedno na pregovore s pripadnicima MUP-a.

U veljači 1992. godine, dok je vozio vodu u traktoru, zaustavio ga je okrivljenik, provocirao ga, pitao gdje mu je sada hrvatska zastava. Istu večer zajedno s još dvije osobe okrivljenik je došao u njegovu kuću. Provalili su vrata. U kući su se nalazili i njegova supruga s djetetom, majka i otac. Pitali su zbog čega gore dvije svijeće, lupao je nogom o pod. Ostala dvojica nisu ništa govorila. Jednog od njih oslovljavao je majorom. Nakon nekog vremena na vratima se pojavio i četvrti koji je smirivao okrivljenika pa su otišli.

U listopadu nedaleko od kuće zatekao je okrivljenika kako sa svojim bratom ore njegovu (svjedokovu) njivu. Na pitanje zašto to radi okrivljenik mu je odgovorio da će to biti njegova njiva.

1994. godine njegov zet Dragan Puhača rekao mu je da mu je okrivljenik rekao da će ubiti i njega i svjedoka i njegova oca.

Izjavio je da je okrivljenika vidao sa gomilom stvari, ali mu nije poznato da li se radilo o otuđenim ili dobivenim stvarima.

Okrivljenika je vidao u raznim odorama, no nije mu poznato je li optuženik imao kakvu funkciju u vojsci za vrijeme rata.

Rekao je da poznaje dva Ranka Jankovića. Jedan je rođen 1959. godine i njegova kuća nalazila se u blizini svjedokove. Taj je bio teži i korpulentniji od optuženog Rajka Jankovića.

Svjedočenja Mare i Jakova Barišić

Njihovi iskazi ne tiču se inkriminacija, već događaja koje je tužiteljstvo ispustilo iz optužnog akta.

Svjedočenje Jele Karaga

Izjavila je da joj je kći Dinka pričala da je okrivljenik htio uzeti automobil njenog sina skriven kod UNPROFOR-a.

Opisala je i događaj pred zgradom UNPROFOR-a kada se pucalo, no, ona ne zna tko je pucao.

Svjedočenje Dinke Karaga

Za vrijeme okupacije boravila je u kući u kojoj su bili smješteni pripadnici UNPROFOR-a.

Rajka Jankovića vidala je kada su prolazili kroz selo.

Opisala je događaj kada je okrivljenik htio uzeti automobil njena brata. Ona je to odbijala pa je okrivljenik, nakon što su došli u dvorište kuće obitelji Jurić, skinuo automatsku pušku i ispalio 20-ak metaka u blizinu njenih nogu. Nakon što su čuli pucnjavu pripadnici UNPROFOR-a izašli su iz kuće te su tražili od okrivljenika da se smiri.

Ne sjeća se da li ga je kasnije vidala.

Svjedočenje Šime Zelića

Rajka Jankovića poznaje jer je iz susjednog sela.

Opisao je događaj iz veljače 1992. godine kada je okrivljenik zajedno sa još nekoliko pripadnika paravojskih postrojbi upao u njihovu kuću te prijetio njemu i obitelji držeći u njih uperenu pušku. Provocirao ih je vičući „ovo je Srbija“.

Prisjetio se i događaja iz listopada 1993. godine kada je okrivljenik orao njegovu njivu.

Okrivljenika je često viđao za vrijeme okupacije sela. Od drugih osoba je čuo da je okrivljenik išao po kućama u selu tražeći od ljudi novac. Njegov zet Dragan Puhača pričao mu je kako je okrivljenik prijetio da će ih ubiti.

Svjedočenje Ante Bračića

Izjavio je da je u listopadu 1994. godine u Ljubotiću okrivljenik naoružan puškom u alkoholiziranom stanju došao u njegovu kuću u kojoj su se nalazili i njegova supruga Marija te jedan pripadnik UNPROFOR-a. Prijetio im je da će ih ubiti.

Na glavnoj raspravi u prijašnjem postupku ovaj svjedok je naveo da opt. Rajka Jankovića ne poznaje, a sve što mu je o toj osobi poznato, poznato mu je po pričama njegove supruge Marije.

Svjedočenje Nikice Barišića

Ovaj svjedok iskazivao je općenito o zbivanjima u inkriminirano vrijeme na okupiranom području.

Svjedočenje Marka Bilandžije

Okrivljenika poznaje iz vremena prije rata. Nakon okupacije Oklaja izbjegao je u Trogir. Svoj traktor ostavio je kod brata Ivana. Sestra Nevenka rekla mu je da ga je dala na korištenje Rajku Jankoviću, a kada se kasnije interesirao gdje mu je traktor on mu ga je i vratio.

Svjedočenje Marije Kević

Okrivljenika pozna iz vremena prije rata. Nije ga viđala u Ljubotiću.

Svjedočenje Ivana Jurića

Bio je vlasnik kuće u kojoj su boravili pripadnici UNPROFOR-a. Nema nikakvih saznanja o događajima za vrijeme okupacije.

Svjedočenje Drage Agića

Rajka Jankovića poznavao je dobro, zvali su ga Francuz. Vidio ga je dva puta za vrijeme okupacije prominskih sela. Prvi puta u zaseoku Agići. Bila je jesen 1992. godine kada je Roko Agić pretučen. Ne zna tko ga je pretukao.

Drugi puta je vidio okrivljenikana ispaši. Čuvao je ovce kada mu je okrivljenik prijetio da će ga ubiti. Žarko Janković povukao ga je prema vozilu pa su nakon toga otišli.

Svjedočenje Frane Širije

Rekao je da o okrivljeniku nije čuo ništa loše.

Svjedočenje Mande Vranješ

Nije čula ništa loše o okrivljeniku.

Svaki dan odlazila je u posjetu Šimi Zeliću, bili su kao brat i sestra. Rekla je da se začudila kada je čula na radiju da je okrivljenik silovao nevjestu Šime Zelića.

Nakon Oluje napustili su selo traktorom.

Svjedočenje Milke i Ante Parač

Tijekom rata živjeli su u svojoj kući u Ljubotiću. Svojim iskazima teretili su okrivljenika kao osobu koja im je prijetila te otuđila stvari.

Tijekom glavne rasprave u ranijem postupku saslušani su u mjestu njihova prebivališta.

Sud je tijekom postupka izveo izbornu prepoznavanje. U vrsti postrojenih osoba ovi svjedoci nisu prepoznali okrivljenika.

U predhodnom postupku okrivljenik je oslobođen ove inkriminacije.

Svjedočenje Ive Perića

Rekao je da je poznao jednog Rajka Jankovića, koji je bio mlađi od njega. Nije ga vidao 5 godina prije rata.

Svjedočenja Paška Marića

Vežano za identitet, opisao je okrivljenika kao osobu srednje građe. Imao je manu na jednom oku. Otac mu se zvao Stevan.

Svjedočenje Marka Sarića

Opisao je događaj kada je sa Ivom Perićem iz Oklaja u Miljevce vodio janjce.

Dana 24. prosinca 1992. godine bio je u svojoj kući. Lajao je pas pa je zaključio da netko dolazi. Povele su ih 4 uniformirane osobe. Među njima je prepoznao okrivljenika. Odveli su ga 150 m dalje te su ga fizički zlostavljali. Prvo ga je šakom udario Rajko Janković, a onda su ga udarali i drugi. Tukli su ga naizmjenice nogama u području rebara. To je trajalo oko pola sata. Smatra da je sve to mogla vidjeti žena Ive Perića.

Okrivljenika je sretao i na kontrolnom punktu kraj Knina. Tada mu se obraćao riječima „što čekaš što ne ideš“, no, više ga nije tukao.

Svjedočenje Ive Perića

Opisao je kako je Marko Sarić zlostavljan.

Nije prilikom izbornog prepoznavanja prepoznao okrivljenika

Svjedočenje Ane Čavlina

Ispitana je izvanraspravno.

Rekla je da je jedno vrijeme boravila kod kćerke Nevenke u Oklaju, gdje ih je pratio okrivljeni Janković.

Vidjela ga je i prije odlaska na slobodno područje RH. Sjeća se događaja kada je provela noć kod UNPROFOR-a i kada su pretučeni. Oči su joj bile zatvorene pa nije vidjela Ranka Jankovića. Druge žene su joj rekly da ju je on tukao.

Svjedočenje Josipa Bandala

Poznao je oca Ranka Jankovića. Okrivljenika je vidio u par navrata.

Jednom prilikom na zahtjev okrivljenika predao mu je pušku.

Kada ga je drugi puta vidio okrivljenik je nosio brkove i imao dužu kosu. Govorili su da je „Ćorilo“. Ne zna da li je imao neku tjelesnu manu.

Svjedočenje Dinka Kevića

Rekao je da je na okupiranom području boravio do 27. ožujka 1993. godine.

Svakodnevno je viđao okrivljenika u vojnoj i maskirnoj uniformi. Bio je glavni pljačkaš u kraju. Iz kuća prognanih Hrvata odnosio je svojoj kući razne kućanske aparate, namještaj i druge stvari. Nakon „Oluje“ u njegovoj kući vidio je mnoge od tih stvari. Nije vidio iz kojih kuća je odvezio te stvari.

Čuo je da je okrivljenik prijetio Hrvatima te da je pokušao silovati Anđu Čavlina. Njemu osobno nikada nije prijetio, nije ga maltretirao, a nije niti vidio da puca po prominskim selima.

Sud je izvršio provjeru vjerodostojnosti iskaza ovog svjedoka. Članovi Vijeća izvršili su očevid te je utvrđeno da opis kuće dan od strane ovog svjedoka odgovara stvarnom izgledu kuće. Na donjem katu nalazili su se zapaljeni ostaci predmeta koje je navodio svjedok Kević.

Svjedočenje Marije Bračić

Poznavala je okrivljenika iz razdoblja prije rata. Zna da je tada boravio u Francuskoj i da mu je ondje povrijeđeno oko. Prije „Oluje“ dolazio je u selo u maskirnoj uniformi.

Vidjela je kad je zajedno s još desetak osoba pobrao njen vinograd.

Opisala je događaj kada je okrivljenik došao u njenu kuću, u kojoj je bio i jedan pripadnik UNPROFOR-a, sa kojim je okrivljenik razgovarao na francuskom i koji joj je potom rekao da se radi o teroristu koji bi ih mogao ubiti.

Što se ponašanja okrivljenika tiče, rekla je da se normalno ponašao kada je bio trijezan, no pripit je bio vrlo agresivan. Kod njih nikad nije dolazio bez puške.

Svjedočenje Nevenke Bilandžija

Rekla je da je okrivljenik često navraćao kod nje za vrijeme okupacije. Pomagao joj je i prema njoj nije bio loš. Dala mu je traktor koji je bio u vlasništvu njenog djevera Marka Bilandžije. Nakon rata traktor mu je vraćen. Također je rekla da je okrivljeniku osobno dala na čuvanje ormare i ostali namještaj.

O ponašanju svjedoka govorila je pozitivno.

U nastavku dokaznog postupka izvedeni su materijalni dokazi radi provjere vjerodostojnosti iskaza svjedoka i to:

- zapisnik o izbornom prepoznavanju od 26. svibnja 2003. s pripadajućom fotodokumentacijom;
- zapisnik o izbornom prepoznavanju od 12. svibnja 2004. s pripadajućom fotodokumentacijom;
- zapisnik o očevidu od 25. ožujka 2004.;
- zapisnik o očevidu od 25. rujna 2004. s pripadajućom skicom i fotodokumentacijom s tog očevida;
- zapisnik o izbornom prepoznavanju od 26. veljače 2004. s pripadajućom fotodokumentacijom;
- fotodokumentacija pribavljena od PU šibensko-kninske za osobe Z. Jankovića sina Steve, Z. Jankovića sina Boška, R. Jankovića sina Ilije i R. Jankovića sina Stevana;
- vojna knjižica na ime Rajko Janković.

Stranke nisu imale novih dokaznih prijedloga.

24. rujna 2010. godine – obrana okrivljenika, završne riječi, objava presude

Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Suđenje prate: Martina Klekar-GOLJP, Nenad Marić-OSCE

Nakon pregledavanja zemljopisne karte područja na kojem su prema optužnici počinjena kaznena djela, stranke su izjavile da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga.

Obrana okrivljenika

Izjavio je kako ostaje pri obrani danoj u ranijem postupku te je ponovio kako se ne smatra krivim za djelo za koje ga se tereti niti po jednoj od točaka optužnice.

U odnosu na kazneno djelo pod točkom 1 optužnice rekao je kako se iz Francuske u Bobodolu vratio 1985. godine, odakle je donio sav namještaj i kućanske aparate za kuću. Za vrijeme rata je uzeo na čuvanje gotovo kompletan namještaj, bijelu tehniku i kućanske aparate iz kuća Nevenke Bilandžija i Ane Validžić, na njihovu molbu. Pohranio ih je u prostor neizgrađenog kata svoje obiteljske kuće u Bobodolu. Nevenka Bilandžija dala mu je na čuvanje i traktor „Tomo Vinković“, vlasništvo njezinog djevera Marka Bilandžije, kojeg je 1997. i vratio. Prvi put je nakon izbjeglištva u kuću u Bobodolu došao 1998. godine, kuća je bila zapaljena, u njoj nije bilo nikakvih zapaljenih zamrzivača. Ne zna tko ih je donio u njegovu kuću i tamo ostavio.

U odnosu na kazneno djelo pod točkom 2 optužnice rekao je da nije istina da je naoružan puškom i često maskiran s vojničkom potkapom preko glave gotovo svakodnevno dolazio u sela u kojima se živjeli Hrvati i pri tome pucao po selima. Nije upućivao nikakve prijetnje obitelji Zelić. Osobu Dragu Agića uopće ne poznaje. Antu i Mariju Bračić je poznavao, no zadnji put ih je vidio 1985. godine. Obitelji Slavka Čavline nije napravio ništa nažao, njega smatra poštenim čovjekom. Poznavao je i Slavkovog brata Branka s kojim je radio u mlinici u Kninu.

U odnosu na kazneno djelo pod točkom 3 kazao je da u veljači 1992. godine nije dolazio u kuću Šime Zelića te da s izvršenjem tog djela nije imao ništa.

Vežano za događaj za koji se tereti pod točkom 4 optužnice, izjavio je da je početkom 1993. godine trebao orati zemlju pored rijeke Krke. Na putu prema toj zemlji svratio je kod Slavka Čavline. Pored njega bila je njegova nevjesta Anđa. Ponudili su ga jelom i vinom. Anđu je poštovao kao svog brata ili sestru.

U odnosu na kazneno djelo pod točkom 5 optužnice izjavio je da je Dinku Karagu poznavao no da s njom nije kontaktirao. Jednom zgodom ona mu je spominjala da njezin brat Željko ima automobil, ali nije govorila gdje se nalazi niti ju je on to pitao.

Vežano za točku 7 optužnice tvrdio je da osobe Antu i Milku Parać uopće ne poznaje pa da prema tome kod njih nije niti bio u kući.

Za događaj za koji se tereti pod točkom 8 optužnice, a vežano za branje grožđa iz tuđeg vinograda, rekao je da nije nikada imao potrebe brati tuđe grožđe jer je imao vlastiti vinograd. Uz dozvolu Nevenke Bilandžije obrađivao je vinograd njezina brata. On niti ne zna gdje se nalazi vinograd Ante i Marije Bračić. Poznato mu je da se 1994. godine bralo grožđe po selima, a na zahtjev Vinarije Drniš, ali on u tome nije sudjelovao.

Na kraju je izjavio, u odnosu na točku 9 optužnice, da nikada nije bio u kući Ante i Marije Bračić te da ih nikada nije zastrašivao.

Dodao je kako je prvi puta mobiliziran u svibnju ili lipnju 1993. godine u miliciju Krajine. Tada je zadužio uniformu i kalašnjikov. Dok je bio u miliciji, čuvao je stražu na punktovima u centru Oklaja i u Čitluku. Početkom 1994. godine punkt je preuzela Teritorijalna obrana pa je i on prešao iz milicije u Teritorijalnu obranu. Radio je u kuhinji koja je bila u centru Oklaja. U TO je bio do početka 1995. godine, kada je demobiliziran, ali je zadržao zaduženu uniformu, oružje, streljivo i dvije bombe. Početkom akcije „Oluja“ s obitelji je izbjegao u Banja Luku, gdje je predao oružje, streljivo i bombe.

Prije rata jedno vrijeme proveo je u Francuskoj. Ondje je ozlijedio oko i od tada na njega ne vidi.

2001. godine nalazio se u Šibeniku radi obnove kuće. Uhićen je u Sremskim Lazarima, gdje je živio sa suprugom i sinom. Nikom od Hrvata nije učinio ništa nažao, jer da je ikome učinio nažao ne bi se u Hrvatsku niti vraćao.

Izmjena činjeničnog opisa optužnice

Nakon što je okrivljenik iznio svoju obranu zamjenik ŽDO Šibenik dopunio je činjenični opis kaznenog djela pod točkom 5 na način da u četvrtom redu iza riječi „godina“, a ispred riječi „rukama“ dodaje riječi „radi zastrašivanja iste, njezine obitelji i preostalih Hrvata na tada okupiranom području općine Promina“

Završne riječi

Zamjenik ŽDO Šibenik

Smatra da zabune u pogledu identiteta osobe okrivljenika ne može biti.

Gotovo svi ispitani svjedoci živjeli su u selima koja su susjedna selu u kojem je živio optuženik i osobno su dobro poznavali Rajka Jankovića. Neki su ga poznavali još od djetinjstva. Nakon provedenih radnji prepoznavanja neki od svjedoka upravo su u osobi optuženika prepoznale počinitelja kaznenog djela na njihovu štetu.

Predložio je da okrivljenik bude proglašen krivim i osuđen po zakonu, da mu se izrekne bezuvjetna kazna zatvora te da se pri tome kao otegotna okolnost uzme u obzir činjenica da je kazneno djelo počinjeno u jednom kontinuitetu u vremenskom periodu od 1991. do 1995. godine.

Branitelj okrivljenika

Branitelj okrivljenika u svojoj završnoj riječi naglasio je kako je u kaznenom postupku protiv njegova branjenika ključna činjenica da li je okrivljenik u utuženom periodu bio pripadnik oružanih snaga JNA, RSK, paravojnih postrojbi ili to nije bio, upravo zbog toga jer počinitelj ovog kaznenog djela mora biti vojna osoba ili osoba usko povezana sa strukturom tih vojnih organizacija.

Vojna knjižica okrivljenika jasno ukazuje na činjenicu da optuženik do 1993. godine nije bio pripadnik niti jedne oružane formacije pa stoga nije mogao biti počinitelj kaznenog djela ratnog zločina.

U pogledu identiteta okrivljenika svi su se svjedoci različito izjašnjavali, stoga je ostavljena dvojba u identitet osobe počinitelja djela. U većini slučajeva (kod svih točaka optužnice) odgovornost okrivljenika temelji se isključivo na iskazu jednog svjedoka. Branitelj okrivljenika smatra kako je za ovako ozbiljna kaznena djela trebalo pronaći posredne svjedoke s obzirom da nema direktnih očevidaca kojima bi se jednostavno mogao provjeriti iskaz svjedoka.

Branitelj okrivljenika smatra da bi se ostvarilo kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva potrebno je da svaka od radnji sama za sebe predstavlja kazneno djelo ratnog zločina, a ne da se zbrajanjem pojedinih kaznenih djela uzima cjelokupna kriminalna količina, na temelju koje će se donositi odluka o počinjenju kaznenog djela.

Predložio je oslobađajuću presudu s obzirom da nije dokazano da je njegov branjenik počinio bilo koju od navedenih radnji koje mu se stavljaju na teret.

Presuda

Sudsko Vijeće ŽS u Šibeniku donijelo je presudu kojom je okrivljenog Rajka Jankovića, u odnosu na 7 točaka optužnice, proglasilo krivim te ga osudilo na kaznu zatvora u trajanju od 3 godine i 6 mjeseci. Radnje inkriminirane točkama 7 i 9 ispuštene su iz izreke presude jer Vijeće nije utvrdilo kaznenu odgovornost okrivljenika u odnosu na te radnje.